

A Társaság

*John
Sargent*

Sargent eredeti rajza.

Morvay Zsuzsika.

Holzer

*divatháza
Budapest, IV., Kossuth Lajos u. 9.*

Schneider Rózsi és Kató

Budapest, IV., Váci-u. 8., félemelet. // Telefon 94-35.

Utcai és estélyi ruhák, köpenyek, kosztümök,
bluzok és pongyolák állandó nagy választékban.

Schmoll J. Daisy

Budapest,
IV, Koronaherceg-utca 7. sz.
(Pilvax-közbén.)
Gyermekruha különlegességek.

Szenzációs könyvudonság!

**JÓ MODOR — JÓ
TÁRSASÁG.**

Az urali elegáns élet mű-
vészete.

Irta: Ifj. Gonda Béla.

Ára füzve 12.— korona,
kötve 16.— korona.

Megrendelhető a szerző-
nél: I., Budafok-ut 22

LITCKE

Casino
for England
Cremant Rosé
Sport

Egyesült Betegápolók
és Ápolónők Országos
Egyesülete

Elnök:

dr. Záborszky István
opera eur, volt egye-
temi tanársegéd.

Budapest, VIII.,
Rákóczi-ut 23

Telefon:
József 30-12 ///

Orvosilag vizsgáztatott
személyzet! — Kérjük
a címre ügyelni

FREYBERGER ALFRÉD
műhímző specialista

BUDAPEST, IV., Váci-utca 8. sz.
Telefon: 87-47.

Elvállal: mindennemű gépi és kézi hímzé-
seket, aszur, plissé és gombok készítését.

LISZTES JÓZSEF

szűcsmester,

Budapest, IV., Váci-utca 46. szám.

Ajánlja saját műhelyében készült, dúsan felszerelt kész
szőrmeáru raktárát. — Mértékutáni megrendelések,
átalakítások a legmegbízhatóbban és a legna-
gyobb gonddal teljesítetnek.

Belvárosi Színház

IV, Koronaherceg-utca 6. sz.
Telefon: 93-16. Telefon: 93-16.

Az
ötvenéves férfi

Irta: HAJÓ SÁNDOR.

Kezdeté 6 órakor.

INTIM KABARÉ

Teréz-körút 46. Telefon 65-54.

Minden este pont 6 órakor

B. Marton Erzsébet
felléptével

DIPLOMÁCIA

Vigjáték. Irta Gosztonyi Ádám.

A nőgyűlölő. operette.

A HALOTT ASSZONY, skecs.

Pipí, tréfa.

MAGÁNSZÁMOK.

Jegyek előre válthatók a pénztárnál és a jegy-
elárusító helyeken. Elővételi díj nincs.

Old American

Különlegességek őszi és téli egyszerű kalapokban

Budapest, Belváros

Telefon 169-97. IV., Egyetem-utca 3. sz.

JOSEF FISCHER

szabó

WIEN, I., LOBKOWITZ-PLATZ 1.

Divatterem

Elegáns utcai öltözékek, látogató-toi-
lettek. Kabátok, szőrmék. Kosztümök
14-17 éves fiatal hölgyek részére. Leg-
ujabb szabásu hölgylovaglóöltözékek

Kosztümök a sport minden ágához.

Izléses férfiruhák legfinomabb kiállítás-
ban. Szalon-, utcai- és sportöltözékek.

Zelizyné Rády Adél

női divat műterme

Telefon: József 34-67. Budapest IV., Kecskeméti-utca 13.

Dunapalota szálloda Budapest

(ezelőtt Ritz)

Étterem. Bar. 5 órai tea.

A Társaság

SZÉPIRODALMI ÉS TÁRSADALMI KÉPES HETILAP

A PARK-KLUB, AZ URI-KLUB, A GOLF-KLUB, A MAGYAR UNIO-KLUB ÉS A POZSONYI URI-KLUB HIVATALOS LAPJA

FŐSZERKESZTŐ: DOBAY ISTVÁN DR.

VI. évf.
5-ik szám

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, REÁLTANODA-U. 18. TELEFON: IÓZSEF 25-11.
Előfizetési árak: egy évre 60 K, félévre 30 K, negyedévre 15 K. Egyes szám ára 1 K 50 fill.

Budapest.
1919 február 2

Magyarország és Itália.

A volt osztrák-magyar monarchia felbomlása óta Magyarország ma még, sajnos, rendezetlen, jövőjére nézve azonban nagy fontossággal bíró, önrendelkezési jogát visszaszerzett diplomáciai helyzetbe került. A kettős monarchia régi barátai többé nem a mi barátaink, azonban a régi ellenség sem okvetlen ellenségünk a világfelfordulás óta.

Olaszország elsősorban s talán kizárólag Ausztria ellensége volt. Az olasz irredenta mozgalmak osztrák területen ütöttek tanyát. Ha a magyar Fiuméba is átharapódtak, az már csak az előbbieket következménye volt. Olaszország Magyarországnak köszönheti Fiume olaszságának megóvását, melynél az elv vezérelt minket, hogy a középtenger és az egész Levanténak forgalmi nyelve az olasz. Ebben teljesen ellentétes álláspontot foglalt el Ausztria, mely az olasz tartományok és Velence elvesztése után Dalmáciát épp úgy, mint az egész tengeremellék vidékét mesterségesen elszlávosította. A nagy orosz birodalom részekre bomlásával a régi szláv veszedelem látszólag megszűnt, tényleg azonban új szláv birodalmak keletkezésének megteremtője volt s a végső eredmény: hogy a lomhatestű nagyszláv birodalom a tehetséges Csehország és a fürgetestű Jugoszlávia alapításával Európa keleti határaitól délnyugati irányba tolódott. A jugoszláv érdekeknek a vérrel és karddal kiharcolt olasz érdekekkel való szembeállítását új fordulatot ad a diplomácia tervezetéseknek. Egy pillantás a térképre nyilvánvalóvá teszi Olaszországnak és Magyarországnak a jövő problémák megoldásában való érdekközösséget. A háború mérhetetlen veszteségei és pusztításai azonban csak békés munka útján lesznek ismét helyreállíthatók, a diplomácia eszköze ezentúl tehát csak a béke lehet. Teljes elismeréssel Jugoszláviának jószándéku építési tervei iránt, a külkereskedelemben való kapcsolódásunknak, tehát az ország rekonstrukciójának céljainak elérésére mégis Olaszországban kell látnunk az alkalmasabb segítő társat. Ha van tehát rá mód és alkalom, az ő gazdasági szövetségét semmiesetre sem szabad elszalasztanunk.

Olaszország és Magyarország érdekei a jövőben sok pontban fognak találkozni, s anélkül, hogy jugoszláv vagy olasz érdekek ellen irányítanók terveinket, mindhárom országra legszerencsésebb megoldásnak találnók, ha Fiume és kerülete s a Fiume-Zágráb-Budapest vasúti vonal neutralizáltatnék, tehát ha a jövő civódásokra — bárkinek a kezén is maradna — igen alkalmas Fiume a tüzes Jugoszlávia s a katonai érdemeire önérvényes Itália közé ékelte, nemzetközileg védett, semleges határponttá nyilvánítottatnék. A tengerparti hajózás is kielégítést nyerne, mert a látszólag megrövidült szlávok Albánia partvidékén és Dalmácia kikötőiben találna kielégülést.

Fáradt kar, okos szó és érzékeny hevület néznek most egymással farkasszemet az Adria sokat szenvedett partvidékén. Az elgyengült, de végleg le nem tört harmadik józan éberségével kell figyelniük: teremtő munka, áldás, béke, — avagy újabb harc, újabb szenvedések kutforrása lesz-e a kék Adria kívánatos gyöngye: Fiume.

dr. Dobay István.

LOSONC.

Bús özvegyarcod könyfátylas szeme
Panaszával megbontja éjszakámat . . .
Örömeidhez rég nem volt közöm,
De most a sorsod gyászát vállalom —
Én városom! miattad tép a bánat.
A »kiskút« ott a temető alatt
S a régi hantok fent a dombtetőkön
Gyermekségem ködéből intenek . . .
Jegenyék, forrás, jajszó és harang
Mind magyarul búgtak a temetőkön!

Magyar morajjal csobbant a Tugár,
Mely tovasurran „Kovárc hidja“ mellett.
S Kovárc maga, ha nem volt is magyar,
Hü lélekkel tanított magyarul
Dalt és tudást és égő honszerelmet.
S magyarul szól a régi ház falán
A régi tábla; itt lakott Petőfi!
(Óh nemzedék, ki ezt ma olvasod,
Magyar szívednek szárnyaló szaván
Elődeid nyomába tudsz-e nőni? . . .)
S »Fanny« költője alhatik-e most,
Mig a döbbenet rázza szülőföldét?
(»Losonc romlása« sir a lelkemen,
Mint akkor sirt a mesterhegedűn,
Mikor a magyar szabadságot ölték . . .)
S mely »főnix“-ként hamvából ujrakelt,
Mikor üszökké dúlták muszka csóvák:
A város él, virul és színmagyar
S idegen járom kinjárt türi most —
Lidércnyomás ez, vagy veszett valóság? . . .
Te árnyas út az ó fürdő felé,
Magyar szótól visszhangos századéve,
Most idegennek kínálsz pihenőt?
És betakartad magyarok nyomát
„Hat hársad“ hulló avarszőnyegébe? . . .
Két istenháza közt te harmadik:
Szentséges obeliszk, vén honvédemlék
S te Kármán szobra, van-e koszorúd?
. . . Magyarságunk minden határkövén,
Útjelzőjénél sirva térdepelnék —
S megáldanám a város lábnymát,
Aki most jönne, bátor magyar kézzel,
Hogy fölemelje árva sorsodat
Én városom, én drága, kis anyám —
Hogy hittet hinném: Losonc sose vész el!

Mozivilág.

Irta Sas Ede.

Budapesti regény.

Kató elnevette magát.

— Bolond maga, Ábris. Nem lehet magára haragudni. S már most mit fog csinálni?

— Elmegyek a konkurenciához. Elárulom a Viktória egy pár üzleti titkát. Mit terveznek, mire készülnek? Ezért hálából bizonyosan szerződtetni fognak.

— Ugyan ne beszéljen ilyeneket, Ábris. Ha erre vetemedik, soha nem beszéllek többet magával. Örök harag!

— Isten őrizz! Akkor inkább visszamegyek a Viktóriához, kiegyezem velük, hogy vonják le a kárukat a fizetésemből s visszakönyörgöm magamat. Bizonyosan visszavesznek, hiszen tudják, hogy aki utánnam jó, az sem lesz különb!

S már ment is a samesz, sőt gurult a hidon s igyekezett a város felé.

Kató igazán nem tudott rá haragudni. S nem tudott fölháborodni a cinikusságán. Mosolyogva indult hazafelé. A tó vizét az alkonyuló nap bucsusugarai gyújtották föl. A liget kezdett megnépesedni a főváros izzó kőkatlanából kimenekülő közönséggel. A Stefánia-ut felé fényes kocsikorzó robogott. Ó, ezek a hintók — szegény kis leányok gyötrő, ellenállhatatlan kísértői! . . .

Valaki ismét ráköszönt:

— Jó estét, Katóka. Ej, be kedves meglepetés. Már haza? No, maradjon még egy kicsit a kedvemért. Jöjjön, sétáljunk egyet!

A lány fölpillantott. Szeredai Elek állott előtte, a maga teljes skatulyából kivett, lakkcipővel ragyogó, gomblyukában krizantémos eleganciájával. A nagy Szeredai. A nők bálványa. Aki a herceg szerepét is játszotta, amikor Kató kínálta őt a pezsgős pohárral. S akire Kató oly féltő tisztelettel nézett, mint valami földöntuli lényre.

S most a dédelgetett kedvenc hozzácsatlakozik s megindul mellette a fény és pompa robogó országotja mentén, a kánikulás nap lággyá szelidülő hangulatában. Hogyne vált volna a lány arca vérvörössé a zavartól és a gyönyörűségtől?

— Istenem, — kikapok otthon, Szeredai ur . . .

HATODIK FEJEZET.

Katóka szekerén egy uj és hatalmas pártfogó nagyot lendít.

Mikor Kató a sétából, amely bizony elég hosszú nyult, végre is hazaérkezett: fájdalmas meglepetésére édesanyját sirva találta. A jó asszony a kopott bőrdíván sarkában ült, térdén kiterítve az a bizonyos ujságlap, amely ma már annyi forrongás és keserűség forrása volt.

— Mi az, anyuskám, mi az? Mi baja? Miért sir? — színészkedett Kató, pedig hát nagyon jól tudta, hogy mi okozta édesanyja bőséges könnyhullatását.

— Még kérdezed? Talán bizony még most is

NIL.

BRITANNIA-SZÁLLÓ

VI., TERÉZ-KÖRUT 39.

télikert éttermében minden este

TOLL JANCSI és FIA muzsikál.

titkolni akarod? Ancsura mindent elmondott. Hogy arról a gyönyörűséges moziiskoláról van szó, amelyikbe te jársz! Hát mégis csak, Kató, mégis!... És ha már megtetted, miért tetted a hátam mögött?

A leány lekuporodott az öreg asszonyság elé a földre. S váltig esküdözött, hogyha tudta volna, hogy ilyen keserűséget okoz, — akkor nem, a viláért sem!... Hogy miért nem vallotta be mindjárt édesanyjának, hogy végre sem birt ellentállani a régi kísértésnek? Istenem, mert éppen nagyszerű, kellemes meglepetésben akarta részesíteni a mamucit. Akkor akart kirukkolni, amikor már szerepet, szerződést kap valamelyik filmgyárban. Akkor akart elhencegni: látod, mamus! Igazán nem ő az oka, hogy a dolog hamarabb kipattant. S hogy ilyen kellemetlen formában pattant ki. Nem ő a bűnös abban, hanem Szabó ur.

Hiszen jöjjön csak haza Szabó ur!

Jött is.

Kató haragtól rák-vörösen rontott reá:

— Na hiszen, maga szép levest kevert nekem!

S odavetette neki a corpus delictit, az ujságot.

Szabó Jani komoly és ünnepies pózba helyezkedett.

— Miért? Amiért lelepleztem azt a bün-barlangot? Aminek maga is naiv, jóhiszemű áldozata?

— Ugyan, ne nagyképűsködjék. Maga leleplezte a moziiskolát, mert kellemetlenkedni akart nekem!

— Kellemetlenkedni azzal, hogy bevágtam az utját, nehogy tovább is becsapják?

— Köszönöm szépen a kegyes pártfogását. Maga mentőangyal! Maga dicső lovag! Rászorultam én arra, hogy megmentsen? Egyáltalán, mit avatkozik maga az én ügyeimbe? Nézze meg az ember!...

A postás fehér lett mint a papiros.

— Bocsánatot kérek, Katica kisasszony, ha ezzel magának kellemetlenséget okoztam. Tudom, hogy nem szorult az én oltalmamra. Tudom, hogy már más lo-vagra, hatalmasabb pártfogóra akadt, aki jobban megvédi, mint én.

Kató vére ismét az arcába szökött.

— Hát ezzel meg mit akar mondani?

— Semmit. Csak az igazat. Vagy talán az az ur, akivel ma este háromszor is elgyalogolt a viztoronyig, nem sokkal hatalmasabb pártfogója és oltalmazója a hölgyeknek, mint én?

Katót ez már igazán kihozta a sodrából.

— Tessék! Tehát még leselkedik is utánnam! Mondja kérem: mi jogon? Mi jogon?

Jani összeszedte minden erejét, hogy nyugodtan telehessen. A modern novellákból tudta, hogy a tragikus hősnek ilyenkor csöndes, szentelen hangon kell válaszolnia.

— Semmi jogom sincs hozzá, kisasszony. Elismerem s nem is teszem többé, bec-ületszavamra mondom. Kerülni fogom és egyáltalán megszabadítom attól, hogy engem is lásson. Már holnap regg-l kiköltözöm a szobából. Egész hónapra ki van fizetve, de fölhatalmazom kedves anyját, hogy azért azonnal kiadhassa...

Ezt semmiféle modern novellaió sem csinálhatta volna szebben, nagylelkűbben, gondolta magában

Szabó ur. Odaajándékozta hűtlen szerelmésének, illetőleg édesanyjának, a kibérelt szoba egész havi árát — pedig még csak a hónap másodikán vagyunk!...

S meghajtotta magát a postás, hidegen, kifogástalan udvarias-sággal s otthagya Katót az előszobában, ahol e sorsdöntő párbeszéd lezajlott. S bevonult albérleményébe s haladéktalanul hozzátogott a pakoláshoz. S már ott rajzoltak, kavargotak lelkében a rímek:

Pár értéktelen ócska
[holmi —
Oly könnyű lesz becsol-
[magolni!...
S podgyászom mégis,
[oly teher,
Roskadva alig bírom el...

Velem jö minden gyász
[és bánat,
Mikor elhagyom kis
[szobámat,
S helyettük — s ez még
[gyászosabb:
Minden szép álmom itt
[marad...

Mely költemény-nyel Szabó János ur igen meg volt elégedve, csak a rimein akart

még faragni egy keveset. Hozzá is ült azonnal — egyelőre felfüggesztvén a csomagolást. Mert lehet-e poétának fontosabb és sürgősebb dolga, minthogy egy új alkotását minél tökéletesebbre csiszolja?...

A poéta jellemzilárdságának dicséretére legyen mondva: másnap reggel mégis csak kiköltözött szobácskájából — Ancsura végtelen álmélkodására.

S dicséretére legyen mondva Katónak, azért mégis csak azon vette észre magát, hogy valami ment a szemébe, amikor az ablakon kihajolva, a távozó Szabó ur alakját követte, amíg az a holmiját szállító hordárral el nem tűnt az utcasarkon...

Azt ajánlotta édesanyjának, hogy egy hónapig ne adják ki a szobát, hiszen ugyis megkapták annak a havi-bérért. Mint amikor egy nevezetes személyiség meghal — s a gyász jelétül hosszabb ideig nem töltik be az állását.

gróf Mikés Kelemenné, uzoni Beldi Emma grófnő.

(Vajjon nem motoszkált a szive mélyén az a gondolat, hogy hátha Szabó úr visszatér?..)

Az özvegy azonban tiltakozott:

— Mi bizony nem engedhetjük meg magunknak a fényűzést, kedves leányom!

S még aznap délelőtt kitétette a kapura a lakófogó cédulát.

S még aznap délelőtt jelentkezett az új bérlő. Egy ifjúkora mellett ugyancsak gömbölyű, pocakos férfi, akit Katóka igen jól ismert s akivel élénk örömmel üdvözölték egymást:

— Jaj, micsoda szerencse, aranyos brilliáns Kató kisasszony, hogy éppen maguknál kaphatok szállást! Hát csakugyan kiadják nekem ezt a kedves kis fészket?

— Mért ne adnók ki?

— Hát tudja, én csak egy föltétel alatt veszem bérbe.

— És mi az a föltétel?

— Ha maguk szigorúan ragaszkodnak hozzá, hogy a bérösszeget minden elsején pontosan lefizessem. És ha ennek a kötelességemnek nem tennék pontosan eleget, azonnal tegyék ki a szűrőmet. Ne hitelezzenek egy napig se, mert különben én tőlem nem látják a pénzüket. A mostani lakásomból is azért dobtak ki, mert nem fizettem. Ezt megmondom őszintén, Katóka, mert magukat nem akarom becsapni, hiszen tudja, hogy imádom magát!...

A bérszerződést ilyenformán hamarosan megkötötték s Csillag ur még aznap beköltözött új otthonába. Költözés alatt azt kell értenünk, hogy elhozott egy csomó moziplakátot, amelyekkel földiszitette a falait, s egy csomó moziszinésznő arcképét, amelyeket kirakott az asztalára s felfüggesztett az ágya fölé. A ruháiról és a fehérneműiről azt mondta, hogy azok részben zálogban, részben mosásban vannak. Az előbbit el lehetett hinni, az utóbbit kevésbé.

Azonkívül hozott magával egy csomó érdekes ujságot.

Először is: hogy a moziiskolát, amelynek Katóka, az izgalom e napján a tájára sem ment, a hatóság

irgalmatlanul becsukatta, ami annál könnyebben lehetséges volt, mert kisült, hogy Kőrösladányi urnak nem is volt engedélye. Csetneki ur már új existenciát teremtett magának: beállott egy konfekciós üzletbe kiszolgálónak, amihez, mint okleveles (?) tánc- és illemtanárnak, különös képessége volt. Másodszor elujságolta a segédrendező ur, hogy visszakunyorálta magát a Viktoria-filmgyárba, ahol most rengeteg a munka: egy óriás, soha még itt nem volt slágerfilmre készülnek, amivel végérvényesen tönkresilányítják a konkurenciát.

— S amiben magának nagy szerepe esz, Katóka!

— Nekem?

— Igenis. Ma délután történt meg a szereposztás. És az egyik főszerep betől esénél kegyedre esett a választás.

— No, ne ugrasson.

— Hiába néz rám oly hitetlenkedve, mégis úgy áll a dolog.

— Ezt bizonyosan maga mesterkedte ki, Csillag ur! Hogy köszönhetem ezt meg magának?

— Nekem? Szó sincs róla. Sokkal hatalmasabb pártfogója akadt kegyednek a Viktóriánál.

— Sejtelmem sincs róla, hogy kicsoda!

— Ugyan, Katóka! Hát ezt érdemlem én magától, viszonzássul az én őszinteségemért? Nos, ha nincs róla sejtelve, sétáljon ki a Stefánia-utra s kérdezze meg a viztoronytól. Az majd megsugja magának.

Kató elvörösödött. Hát már ez is tudja?...

— Azonban, ha mégis valami szivességet akar nekem is tenni, Katóka, hát tudja: éppen egy kis zavarba vagyok. Költözködöm, házbért kellett fizetnem, — egy keserves fillérem se maradt! Adjon nekem kölcsön, imádoztam, ötven koronát...

S a segédrendező ur kölcsön vette Katóéktól az ötven koronát, amit délelőtt házbérben pontosan előre kifizetett.

Hát lehetett haragudni a bolondos fiura?

Katónak különben is másutt járt már az esze. Az ő hatalmas pártfogóján, aki egyszerre ilyen nagyot lendített a sorsán. Ő játsza egy szenzációs slágerfilm főszerepét! Mit szólna ehhez Szabó Jani, aki mindenáron vissza akarta őt tartani a mozitól? S mit szólna ahhoz, ha megtudná: kinek köszönheti ezt a szerencsét az ő imádoztja?

— Holnap délelőtt fájadjon be az igazgatóságához, Katóka kisasszony, ahol már várja a kész szerződés...

HETEDIK FEJEZET,

melyben történetünk nevezetes szereplője bukkan elő: a Minotaurus.

Hát bizony a dicsőség sokálmatlan éjszakával jár, — ezt most tapasztalnia kellett az újdonsült moziprimadonnának. Ha akkor éjszaka nem tudott aludni, amikor az első fölvételére készült, — pedig akkor még csak név-

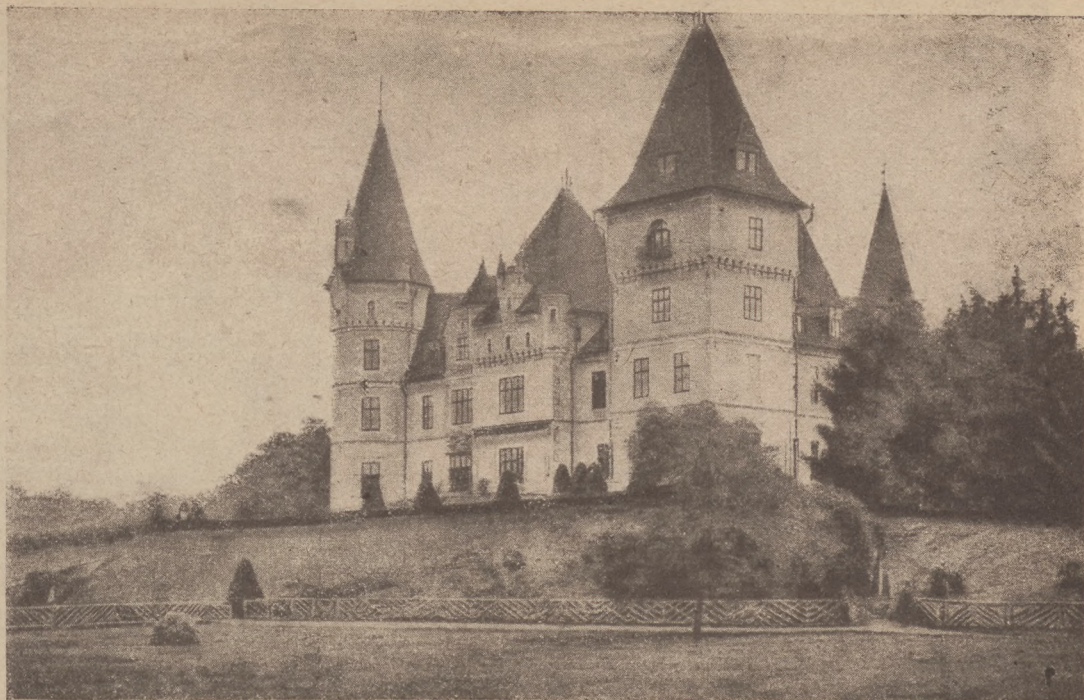
A megszálló francia csapatok Budapesten. Wilz francia főhadnagy, Manalotti százados és Prónay honvédszázalvezredes a spahik lovaikat tekintik meg. Szomaruga báróné felvétele.

telen hősnője volt a film hadseregének! — hogyan forgolódott volna álmatlanul fehér ágyacskájában most, amikor arról volt szó, hogy másnap egy nagy, parádés szerep szerződését kell aláírnia!

Hajnal felé azonban a fiatal test mégis csak kikövetelte a maga jusát — s az álom tündére belibbent a harmadik emeleti szobáskába és csodás képeket rajzolt a finom, lehunyt szempillák mögé. A kis leány azt álmodta, hogy tündökletes tájon, végtelen fasorban sétál, amelynek fáiról illatos virágosó hull reá, sűrűn, kábitóan, részegítően s amelynek végén ott van az emlékezetes viztorony... S nem is sétál egyedül: valaki belekarolt, rámosolygott, — ó, micsoda fényességgel ragyogott az arca! — s vezette, vezette a viztorony felé, mint akkor, azon a szép nyári alkonyaton; de most nemcsak a viztoronyig vezette ám! Hanem a tündöklő arcu lovagnak suhogó szárnyai nőttek, ölbe ragadta a boldogságtól szédülő leányt s vitte, vitte a viztorony felett, aranyfényes, elérhetlennek hitt magasságok felé. Egyszerre csak azonban, mi történt? Mintha a lovas eleresztette volna őt, s ő zuhant, zuhant volna lefelé. Rettenetes rémület fogta el: jaj Istenem, hogy összezuzza magát! De ime: mielőtt a kemény földre esett volna, egy más valaki felé tárta a karjait s fölfogta őt puhán, szeliden, hogy egy haja szála se görbült meg. S ennek a valakinek az arca hasonlított az albérletből kikergetett szegény kis postás-poétához...

Micsoda bolond álmai vannak az embernek. Hogy haragudott ő arra a kis postásra, amikor fölserkent! S hogy haragudott magára ezért az ostoba álomért!... No, de siessünk a Viktória irodájába. A szerződés aláírásra vár!

A filmgyár központi igazgatósága egyik legforgalmasabb utvonalon volt; a hatalmas irodahelyiségben versenyt kottogott a sok írógép; egész sereg kisasszony dolgozott ott szorgalmasan. Katóka olyan különösen érezte most magát köztük, — jó Isten, pár hét előtt még ő is úgy ült az írógép előtt, most pedig a kisasszonyok oly érdeklődéssel, csodálattal, tisztelettel pislogtak föl reá: bizonyosan hallottak már valamit a filmgyár leendő starjáról... Az iroda egy ajtaja fölött nagybetűs felírás: *Kölcsönző osztály*, — ennek a kilincset egymás kezébe adták, most, az új szezon küszöbén, a mozi-sok, akik itt vásárolják színházaik számára a gyár eredeti és külföldön vásárolt filmjeit, amelyeket mind egytől-egyig felülmúlhatlan s utólérhetlen szenzáció gyanánt hirdetnek a mozi-szaklapok...

Andrássy Gyula gróf tiszadobi kastélya, melyet nagyértékű berendezésével és műkincseivel a környékbeli csőcselék elpusztított.

Katót az irodából az igazgató ur várótermébe utasították, ahol két ismerőse ugrott a nyakába: a fekete Ricsi és a szőke Lotti.

— No, most már igazán gratulálunk, kis leány! — zajoskodtak a jóbarátnék. — Ilyen siker! Te igazán tutira veheted a karrieredet!

— Te ugyan szépen lefőztél bennünket!

— Remélem, nem fogsz rólunk megfélemezni, s bennünket is protezsálsz valami jó szerephez.

— Ugyan ne ostobáskodjatok, — pironkodott Kató. — Igazán megharagszom reátok. Minek ez az izetlen tréfálkozás?

— Mi pedig egészen komolyan beszélünk. Te vagy itt a jövő zenéje. Ördögöd van, Katóka.

— Egy kis szerencsém van, ennyi az egész!

— Ismerjük a szerencsédet! Krizantémot visel a gomblyukában. És a vizitoronynál szokott sétálgatni.

Katóka méregbe jött.

— Lányok, én komolyan megharagszom. Micsoda pletykát csináltak ti rólam? Igazán kikérem magamnak...

— Ugyan, mozisínésznő vagy és még pletykát se csináljanak rólad? Ez hozzátartozik a karrierhez. Annál érdekesebb vagy, kedvesem.

— Csak arra vigyázz, — intette őt komoly arccal Ricsi, — hogy Trézsi néni le ne vitriólozzon.

— Miért vitriólozna le, Trézsi néni? Hiszen tudtommal tulajdonképpen az ővé a főszerep.

— No, no. Nemcsak azért fog rád haragudni Trézsi néni, mert vele együtt kerülsz a vászonra.

— Hát mi másért haragudhatna rám?

— Majd megtudod. Nem akarunk pletykát csinálni... Most tanulod majd meg igazán, milyen érdekes ez a mozi-világ. Meg fogsz ismerkedni a Minotauruszal is.

(Folytatjuk.)

Gyermekdivat-szalón

Különlegességek fiú- és leánykaruhákban. Eredeti modellek fiatal leányok számára.

Pressburger & Co.

Budapest,
IV., Kigyo-tér 4. sz.
(Félemelet.)

Schadek Antal kozmetikai és hölgy-

Telefon: 77-26 fodrász intézete Telefon: 77-26
BUDAPEST, IV. KER., VÁCI-UTCA 12. FÉLEMELET.

A galgóci vár belső udvara.

Balogh Rudolf felvétele.

Galgóc.

A neve úgy cseng, mint a történelem messze hallatszó ércharangja. Patinás falait századok örökzöldje öleli, mint féltett ékszerszövet a nyitrai hegyek koszorujában. A siető Vág fölött, regék és legendák bércei között a legbűszkébb vár Galgóc és most, amikor cseh láb tapos tornyai mögött, bús szívvel emlékezünk a multra és tűnő idők árjából fölkel előttünk párducos Árpád népe, rózsás buzogányok villognak felénk erős magyar kezekben, amelyek, elmúlt immár ezer éve, megszerezték nekünk ezt az országot.

Akkor lett a miénk Galgóc is, a félelmetes végvár és miénk maradt tizszer száz éven keresztül. Ura volt Csák Máté, a gőgös pénzverő, Ujlaki Miklós, a hatalmas oligarcha, a tudományokat kedvelő Thurzó, a harcos Forgách Ádám, egy évig ozmán saru alatt szégyenkezett, míg végre 1715-ben a kegyvesztett Forgách Jánostól Erdődy György gróf kezébe került.

És az Erdődyeké ma is ez a szép régi vár, melyet a mogorva sásfészekből az Erdődy József gróf finom ízlése varázsolt át fényes urak kastélyává, országos hírű gyönyörű parkkal. Az Ó-torony árnyékában, hol Lehel vezér sirját sejt a legenda, gyönyörű modern várkastélyban lakik Galgóc mai ura, Erdődy Imre gróf. Neki jutott osztályrészül a sors, hogy cseheknek lásson

Galgócon, reá szakadt a gond, hogy a viharvert falak mögött századok óta féltve őrzött múkincseket biztonságba helyezze tolvaj kezek elől.

Kevés főúri lak van Magyarországon, ahol annyi és olyan értékes múkincs volna együtt, mint az Erdődyek várában. Híre tulment a tengeren és átcsalta a milliárdos Pietropont Morgan kíváncsiságát. A híres-nevezetes ember, aki mindent meg tudott venni pénzen, csak a jó étvágyat nem, 1911-ben elküldte megbízottját Galgóc urához, aki szívesen megmutogatta neki Mátyás trónkártyáját, a kincseket érő serlegeket, kupákat, talakat és kelyheket, amiket egykoron a trónkereső Corvin adott zálogba Erdődy Bakócz Tamás esztergomi érseknek, de az amerikai vasutkirálynak nem lett volna annyi milliója, amennyiért Erdődy Imre gróf eladta volna kincseit.

Mátyás kártyája, mely a nagy király ernyős trónjának falvédő szőnyegéül szolgált, nehéz arany brokát kelme, melyet a XV. században Firenzében szőttek mesterei kezei. Sokáig a Bakócz Tamásénak hitték a remek darabot, de Fraknói Vilmos a primás címere alatt megtalálta a hollós címet, mely csodás épségben maradt annyi idő óta.

Az arany és ezüst kincsek között van Mátyás ki-

Hajszálakat hölgyek arcáról, karjáról végleg kiirtja felelőséggel POLLÁK SAROLTA elsőrangú kozmetikai intézete Andrássy-ut 38. I. (Tel. 157-98.). Ártalmatlan, fájdalom nélküli kezelés. Rögtöni hatás! „Miracle” hajeltávolítószer szétküldése utasítással. Arcápolás. Összes szépséghibák kezelése.

Hüvösvölgyi Park Szanatórium

klimatikus és diétás gyógyintézet.

Budapest, I., Hidegkúti-ut 78. Telefon { 50-37 / 145-90

Ajánlatos üdülőknek, rekonvalescenteknek, ideg- és belbetegek részére. Magaslati klíma. Hízókúra.

A gálgóci vár fogadó-terme. A falon a zentai csatát ábrázoló gobelin-szőnyeg.

A gálgóci vár fegyverterme.

Balogh Rudolf felvételei.

rálynak és Corvin Jánosnak egy egy cimeres kelyhe, a Bakócz Tamás kék és zöld zománcos serlege, tizenkét darab XVI. századbéli kupa és kehely, valamennyi II. Rákóczi Ferenc fejedelem kedvelt arany és ezüst edénye a sárospataki várból, melyeket csak nehezen tudott megmenteni a királyi fiskus elől gróf Erdődy György országbíró, aki előbb Thököly Imre pártján volt és Rákóczi László Erzsébet nevű leányát bírta feleségül. Van azonkívül tizenkilenc darab különböző arany és ezüst füleskancsó, kanna, serleg, tál és pajzs, amelyekből a feliratok szerint a legtöbb Rákóczi László sárosi főispáné volt.

Ezeket a nagyértékű kincseket Bodó Péter uradalmi igazgató még a háboru elején Budapestre szállította megőrzés végett. Maradt azonban a büszke várból még sok drágaság, amit méltán felthetünk. A galgóczi könyvtár egymagában százezreket érő ritkaság. Minden magyar szív elszorul, ha arra gondol, hogy az az Istenverés, mely a mult bűnei miatt most az országot látogatja, helyrehozhatatlan károkat okoz, amit jóvá nem tehet a legwilsonibb béke sem. És föllázad a vér gondok sötét éjszakáján, ha rémképek üzik el álmodókat, hogy Galgóc és a Vág völgy megannyi ősi fészke kiszakad a magyar testből. Nem! nem! soha! — mormoljuk magunkban, de kétség és remény közt kin az élet és olyan messze van még a bizonyosság!

Mátyás király trónkártyája, a galgóczi vár egyik legértékesebb műkincse.

Balogh Rudolf felvétele.

Versek.

Írta Zsuzsanna Mária.

S. O. S.

Uram, szeress engem!

Én nem szerethetlek,
Én, amerre mentek,
Én, amerre mentem
Már mind elszerettem
A szívem szerelmét.
Mint árus a kelmét
(Itt van, tessék, kell még?)
Mindenkinek adtam,
Csak Neked nem adtam,
Egyedül maradtam.

Uram segíts rajtam!

Én eddig nem kértem
Én eddig úgy éltem,
Mint sirály a szélben,
Harcos a veszélyben.
Csak sokat akartam,
Csak mindent akartam,
De félbe maradtam!
De messze kerültem,
De nem sikerültem!

De nagyon korán
Jött az éjszakám,
Sötét a szobám
Mások hajnalán, —

Uram, nézz le rám!

PORCELLÁN.

Éva Máriának ajánlom.

Mint sokszinű velencei pohár,
Amely kacsun, törékeny polcon áll
És lángot vet, ha a nap rátalál, —

Mint szánkó, amely egy helyben halad,
Fehérprémes utasán nagy kalap,
Csókos párok üvegburok alatt, —

Mint kékszemű schlaggenwald-gyermekek,
Mint meisseni porcellán bergette,
Altwien-leány, ki padon szendereg, —

Mint szőke szfinx, üveggönnyel szemében,
Üveg-mosoly a szája szögletében,
Mint minden, ami drága és törékeny:
Az vagy Te nékem.

CUENDET CONSTANT

svájci órák Budapest, IV. Kigó-tér 5.

Az órák szakmáját felölelő összes zseb-, napp-, fali- stb. órák raktára.

KARCSATTÓRÁK. IAVITÁSOK. KATONAÓRÁK.

Tóth Ábrissné, Enessey Elvira.

Janka műterem felvétele.

A Társaság

Dr. Dobay István, lapunk főszerkesztője »Az Est«, a »Magyarország«, a »Politika« és »A Társaság« képviselőjében külföldre utazott.

*

Peter Altenberg.

Ő volt az éj lovagja. Az éjjeli királyfi, aki most elment és nem jön vissza többé...

Szeretem Bécsset, ezt a szürke várost. Elbolyongok a Stephanskirche körüli keskeny, ódon utcákon, megbámulom a karyatidás, bolthajtásos kapukat, a finoman képzett balkonokat, az ablakok mély, cifra vaskosarait... Uram Isten, ez maga a középkor, millió és millió román...

Szeretem a város új részét. A Hohe-Warte-t. Ahol kacéran sorakozik egymás mellé ragyogó fehérségben a modern cottage. Kolo Moser, Josef Hoffmann, Leopold Bauer kőből épített virágoskertje...

Legszebb azok között az én barátom, egy finom izlésű amateur hajléka. A szalonja olyan, mintha liliomból, nyphetosból, gyöngyházból lenne alkotva. A skót Mackintosh remeke. Fehér ott minden; a szízi szín millió variációban ragyog. Tónusa csak annak a pár Klimt-képnek van, amely be van falazva a csillogó márványlapok közé. A háziasszony Lannert, Straussot zongorázik... Az Alt-Wien csodásan édes melódiáit... És a kis Minne-szobrok mintha megremegnének...

Fehér orgonaágak, orchideák a karcsu, csiszolt üvegvázában... A poharakban bugyborékoló pezsgő, száll az orosz cigarették halványlila füstje... A kis

kabinet üveglapján kikandikál egy-egy pergamentbe kötött Wilde, félujjnyi keskeny elefántcsont-rámában Aubrey Beardsley rajzai Salomehoz.

Mélységes csendben ülünk ott öten.

A gazda. A művész, aki megépítette ezt a házat. Egy piktor, aki most jött haza az álomországból: Japánból. A csupa szív Klimt. Meg én.

Mélységes csöndben...

*

Kábultan ülünk a kocsiban.

A fiakkeros lépést hajt és valamelyik külvárosi színház operettjének coupléjét füttyüli.

Az ablaküveg mögött lassan tűnnek el a régi házak zöldes-szürke faltjai. Egyikén a gázlámpa kopottas aranybetűket világít meg. El lehet olvasni »Beethoven« — kőtábla jelzi, hogy ott lakott a Genius.

Mindeddig céltalanul hajtottunk. Az éjjel nagy csöndjében, szótlantul. A Lichtenstein-palota kertje mellett szinte bódító volt az ébredő élet, a tavasz, a jázmin és hársvirág illata.

— Szépséges, poetikus Wien! — mondtam öntudatlanul.

— Ez a fiu elolvad — mondja az egyik.

— Maxim — parancsolja a másik...

*

Ott is pezsgő: karcsu, de itt-ott megcsorbult poharakban; ott is virág: rikitó piros, sárga szirmok a selyemruhákön, a festett vállakra hajolva, vagy éltiporva a padlón; ott is szivarfüst, mint a piszkos köd; ott is zene: szilaj cancan.

Ülünk mélységes csöndben. A nyakkendőnk félrecsuszva, a plastronunk megtörött.

Visznek tovább...

Ronacher. Ugyanaz a kép, csak tán szédületesebb mozgásban és zajosabb.

Tovább...

Café Europa. Csakugy mint fent. Talán még undokabb, komiszabb.

A függönyökön áttör a hajnalpir. A dóm kivilágított órája fényét veszti. A torony subtilis kőcsipkéje diszkrét silhouettet rajzol a violaszín égre.

Ballagunk a Grabenen.

— Mért kinoztattok úgy meg?

— Csak a collectiódat akartuk teljessé tenni.

— ?

— Pétert kerestük, hogy megösmérd. Péter Altenberget...

*

Ha már a személyét meg nem ösmerhettem, utánam küldték az irását. Egy csomó verset, prózát.

Faltam azt. Faltam határtalan mohósággal. Most már izgatott. Kell, hogy megösmérjem. Kell...

*

Mednyánszky Lacinak, mert Wienben lakott, nem kellett, hogy olyan nagyon hívjon. Kató amugy is könnyen megy a táncba.

Barátaim még nem voltak otthon. A Hohe-Warte fasorait csupasznak találtam, piros falevelek lepték el az utat.

Gredeti modellek állandóan raktáron.

Friedenthal női divatterme

Robes. Manteaux. Jourrures. Blouses.

Telefon: 121-63.

Budapest, IV., Kigyó-tér 5. szám.

Farkas Rózsi
1918. márc. 27.
gróf Károlyi Ádám
szülői képe

gróf Károlyi Ádám.

Farkas Rózsi vázlata a köztársasági elnök fiáról.

Éjfél tájban elindultam a felfedező utra. Gondoltam, megösmérem az arcképéről.

Első stáció: Café Imperial.

Az egyik kis szalónban Carl Krausz. A »Fackel« genialis, örökös harcban élő redactora. Akiről olyan sokat beszélt Herczeg... Mellette Paul Busson, a drámaíró és Mylius báró.

— Wienben? Most? Mi szél hozott?

— Altenberget akarom látni, ismerni.

— All right, Sydney, — és abban a percben vették a felöltőjüket... Maxim, Ronacher, Europe. A megszokott route.

— Itt van Peter?

— Épp most ment el.

Már-már feladtam a reményt, hogy találkozunk.

— Megvan! — kiált fel a kis Krausz: — a Continentalban van, hiszen a portaitját festik.

— Éjjel?

— Természetesen. Hiszen ő akkor él. Ő az éj lovagja, az éjféli királyfi...

Ásitásig unalmas és üres volt a kávéház. Üres. Csak a kupolás mór-teremben égett a teljes villany.

A piktor fest. A modell nem épp nyugodt. Valamit, valami nagyon szépet igyekszik bemagyarázni két szocialista újságírónak.

Bemutatnak.

— Jó, hogy jöttél. Most nem kell tovább ülnöm. Piktor, jó éjt...

Azután összebujtunk. Beszéltünk mindenről. Ránk virradt.

Mézsín haját, mintha fény venné körül, bágyadt, szeme révetegen bámult bele az ürességbe, lágy hangja kész muzsika, asszonyosan sima keze idegesen babrált minden aprósággal...

Elbájolón szerény ebben a percben, a másikban sarkasztikus és éles, mint egy finom toledói penge... Minden mondását, szentenciáját, megjegyzését ki lehetne nyomban nyomatni.

Ime egy éj aratása.

*

— Az ágyam körül a falon egy japán gyékény. Egyszerűen beleszöve a minta nemes, finom rajza fekete szalmaszálból. Négy méter hosszú, két méter széles az egész.

Fekete fakarikák vannak rá görcsölve selyemzsinórral, úgy lóg a falba vert vesszőgeken. A hat-horgos szegen egyszerű kis gyalulatlan fenyőfatákolmányban hat fénykép. Wagner, Bismarck, Tolstoi, Annie Kalmár, Marie Renard és egy nemes profilu leány, akit tizennyolc éves korában eltemettek...

Az egész pár garast kóstált:

A gyékény	6.40 kor.
Bismarck	— .20 »
Tolstoi	— .20 »
Wagner	— .20 »
Renard	— .20 »
Hat karika	— .16 »
Hat szög	— .16 »

A rámakért adós vagyok mindmanapság: összesen 7.52 kor.

Egy asszonybarátném mondta: Vanderbiltnek se lehet szebb falszőnyege...

Csak azt mondtam rá: hét korona ötvenkét fillér.

*

— Künn jártam a Stadt-Parkban. Aranyos nap-sugarban fürdött minden. Elbájoló gondtalanságban játszottak a gyerekek. Volt köztük gyönyörűséges és rut, halvány és viruló, csipkékbe burkolt és vakakban járó rongy... De mind gyermek volt, gondatlan játszi gyermek, akiknek egész világuk ez a pompás kert...

Azonban egy, akinek vastag fekete fürtjei leomlottak nagy gyöngyházgombos barna bársonykabátjára, mélézva állott a nagy virágágnál, ahol ezer és ezer tulipánkehely káprázatos színpompája ragyogott. Mozdulatlanul állt s csodálta a virágokat, a hőszin, a bibor, a lila, az arany, a fekete tulipánokat. Mozdulatlan állt.

Nem a gyermek volt ez. Nem gyermek, akinek pillanatnyi szeszélyei vannak, nem gyermek, hiszen elfeledte tündérhaju bábuit, röpülő karikáját, piros balonját, meg azt, hogy kis társai fától-fához szaladva kérdik: »Komámasszony, hol az olló?«

Ebben a percben ő poéta volt. Mélységes érzelmű poéta, aki magánkívül volt: megittasodva a Szépségtől.

Nevelőnöje rászól: — Ugyan, mit báméskodik itt, jobb lesz, ha játszani megy a többivel. Upre pupos, Egy, kettő...

És a nemes gyermek bársonyos szemével végigsimogatva a tulipánokat, ment, hogy futkározzék a többi gyermekkel...

*

Brachfeld F.

Budapest, V., Dorottya-utca 1. Gizella-tér sarkán.

Uri ing és divatujdonságok.

Uri ruházat mérték szerint. Tábori selyemingek.

Női és férfi kész felöltők.

— Ajánlom minden lánynak, asszonynak, diszitse szobájának minden vázáját a csodás Lunaria-Biensissel.

Törékeny galyacskák ezek, melyeket ellepnek a vékony, ezüstösen áttetsző gyöngyházfényű ovális kártyák, finom ezüst pénzecskék. Olyan, mintha holdsugárból volna. Vagy mintha a japán művészek gondolták volna ki, leheletfinom izlésükkel.

Ti kérditek: — hát mi ez, virág, levél, toboz vagy gyümölcs?

És én szerényen vallom, hogy jómagam se tudom.

Fogalmam sincs. Csak valami tündérregével kellene, lehetne magyarázatát adni, hogyan született meg ez a csodavirág? Pedig tudom, sokan lesznek, akik, ha meglátnak ezt a kis holdsugárkévét, megjegyzik — ez a növény osztályozódik az ugynevezett... és mondanak valami dupla-tripla latin nevet.

— Ezt nem tűröm! Nekem ne mondják! Egy esztendeje, hogy először láttam és vittem haza belőle egy bokrétát. Azóta imádom... Imádlak te álomszerű, bűvös, titkos ezüst galyacskák! Mert csak azt tudom, hogy *gyönyörű* vagy!

*

Bucsuzáskor odaadtam az albumom. Ime ezt írta belé:

»Elisabeth von Oesterreich-Ungarn:
Wohin, träumerische Frau, wanderst Du rastlos?!?
Weg von der Lüge!!!«

*

Kiértünk egy szűk sikátorra.

— »Enges Gässchen. Dennoch können hier alle Tragödien Shakespeares, Ibsens, Gorkis sich ereignen, und tiefer als bei diesen Dichtern. Überall ist alles gleich, wo Seele ist, und gleich, wo keine sich befindet.« —

*

Wien felébredt...

Nehezen vásált kocsik cammogtak a Kohlmarkt, Juden-Platz felé...

— Fiuk, reggel van, megyek haza aludni. Estére valahol megint összegabajodunk.

Nyíltak a kapuk. Csörömpöltek a tejeskannák. Ballagtak az álmos pékek...

Egy öreg mámi puttonyában piros vadszőlőcindák közül aranyárga őszi rózsák villogtak elő.

Mindenkinek vett egy csomót...

*

És most az amugy is nagy szomjuságok és gyászok idején elmentek ők is egymásután. Elsőnek a drága Hofrath, Wagner, utána a csudálatos Klimt, aztán a nobiles Kolo Moser. Most Peter, az öreg bohém, az örök gyerek, az éj lovagja, az éjféli királyfi...

Sydney Carton.

*

Ady Endre †. Az ellenségei dekadensnek mondták, hivei szimbolistának hirdették. Sokan rajongtak érte, még többen gyűlölték, de ha most, amikor betette maga mögött a titkos ajtót, az igazságot keressük eltűnő alakja körül, fel kell jegyeznünk róla, hogy azelőtt nem hallott új hang dalolt lantján és keblében égő magyar szív dobogott. A korszellem költője volt Ady Endre,

Rácz. Daniel

Női jelöltök, angol kosztümök és alkalmi toilettek, blousok, pongyolák áruháza és műtermei

Sürgöncim „Roberác”
Telefon: 167-02.

Budapest,
IV., Kegyő-utca 2.

az élet forradalmának énekese és mint a ma bizonyosságot tesz róla, forró szavu vátesz, ki szemében a shakespeareai lánggal jósol jövődőt. Hogy iskolát csinált, talán neki magának volt leginkább ellenére; a mestert nem értették meg tanítványai, szárnyaló szimfóniáinak visszhangja kába potpourri az epigonok berkeiben. De éppen ez az ő ereje, varázsa, szuverenitása az új irányban, melyet az ébredő század hajnalán teremtett, mikor nyugaton kelt a nap a magyar költészet egén. Kiáltó hang volt a pusztában, rajongó apostol a reggeli szürkület kalvária-utján, tipikus poeta-mártir, ki akkor hunyta be fáradt szemét, a mikor feje fölött világos lett az élet. A dicsőség sugara kóporsójára hull, mint égi koszorú. A dalnok sirja körül meghajtja fejét a magyar géniusz és könyve, érezzük, a miénk is. A költőt siratjuk-e, vagy magunkat? — lélektépő kérdés az Ady Endre temetésén, hol az élet és halál mesgyéjén millió szív riad meg a hulló hant zajától. Talán a jövő, igen, a jövő felelni fog nekünk, háborgó szívű Hamletnek és mire szegény Ady Endre megtalálja helyét az irodalomtörténetben, mi is megtudjuk: dekadensnek voltunk-e, vagy szimbolisták?..

k. v.

*

milyen jó hogy az én mamám
Diana pudert
használ!

MINDENÜTT KAPHATÓ.

VERSES KRÓNKA.

Irja ENDRÓDI BÉLA.

Kiszólt terméből Bárczy mélán:
— Egeret szülnék a hegyek,
Fiam Lamotte és Markos Bélám,
Ez aktus elől elmegyek.
A cimbe' nincsen örömöm már,
Fáraszt e díszes hivatal, —
Ég áldjon, Folkusházy, Déry,
Ég áldjon, Bódy Tivadar!

Szólt s elvonult . . . Menj, menj nyugodtan,
Az otthon édes estje vár, —
A mai Pest rég, így is, úgy is
Nem Bárczy István Pestje már.
Már nem tündöklő „meseváros“,
Nem ifju lány, nem nyári regg,
De őszi rom, mely szürke, sáros,
Kopott, didergő és öreg.

Jólét öntözte: kivirágzott.
De nyütte bú, zilálta gond
S csilingelő aranykedélye
Ma rozsdalepte pitykegomb.
Gazdagságából garmaával
Zsákmányolt minden pillanat
S kényelme, kedve. pénze, gáza,
Bősége, bája — kiapadt.

Hová hamvadt a fényes utcák
Lámpáinak tündér-sora?
Vakarsot termel a kenyérgyár
És gurka-klub: az iskola.
Álszent szempontból requiráltól
Minden kecses kis villa most. —
S nem áram: borzalom röpti
Az egyesített villamost.

Harsány, tüzes cigány keringőt
Nem hord a kósza téli szél
Az éjen át, hogy Bárczy István
Most nyugalomba mendegél.
Valami mégis muzsikálgat,
Fel-felbúg, aztán csendbe hal:
A munka után hazatérők
Boldog nótája ez a dal.

Ő zengi, sirja, dudorássza,
Cifrázza vígan, könnyedén.
Megy, mendegél, de eltűnőben.
De távozóban is: legény.
Legény, ki még kiáll a gátra,
Vas izma ép, erébe' vér
S egyszer a szilaj ár felett még
Erős dereglyén — visszatér.

Csak pihenés az ő nyugalma,
Nem penzió, csak átmenet.
Vitorlát bevonta csendben,
De még zászlói lengenek.
S bár munka, elme és tekintély
Ma elnémitva félreáll:
Már érik a jövő, — s e csend ma
Csak ájulás, csak tetszhalál.

Megjön az ő idője bizton,
S ha későn is: megjön vele
A boldogság, derű s a jólét
Tavaszbahajló ideje.
S pattogják fenn az ifju légben
Lobogók, lángok, éljenek:
A régi, szent, szép Magyarország
Megujhodott, felébredett!

Cimképünkhöz. Mai számunk címkepe: Morvay Zsuzsika, a kitűnő magyar zongoraművész, ki néhány évvel ezelőtt mint 14 éves kis leány óriás sikerrel debütált a budapesti közönség előtt. Az ifju művész továbbképzésre később Angliába ment ki, hol a háború alatt is közseretetnek örvendett és állandóan hangversenyezett, mint az előkelő londoni társaság dédelgetett kedvence. Arcképe John Sargent, a híres angol festőművész eredeti rajza, melyet maga a művész küldött néhai Jeszenszky Sándornak hálás emlékezésül.

*

Kaszinók közgyűlése. A Nemzeti Kaszinó vasárnap délben Wlassics Gyula báró elnöklésével tartotta 92-ik évi közgyűlését, amelyen a kaszinó tagjai közül mintegy kétszázötvenen jelentek meg, akik az ellenséges megszállás miatt a fővárosban tartózkodnak. Az évi jelentést Ilk Mihály titkár terjesztette elő, amelyből kiderült, hogy a kaszinó jótékony célokra 13.000 koronát fordított. Gróf Károlyi József indítványára a kaszinó belépett Magyarország területvédő ligájába. Ezután három igazgatót és 19 választmányi tagot választottak. A jövő vasárnap tartandó folytatólagos gyűlésen fogja az egyik igazgatósági tag elmondani a Széchenyi-emlékbeszédet.

Vasárnap délután tartotta az Országos Kaszinó közgyűlését Piukovits József igazgató elnöklésével. Báró Pongrácz Vince indítványára közfelkiáltással s nagy lelkesedéssel újból megválasztották Wekerle Sándort igazgatónak. A választások során a választmányt egészítették ki.

*

Házasság. Január 28 án vezette oltárhoz a Bazilika kápolnájában Kiss Erzsébetet Grósz Imre. Tanuk voltak Bókay Árpád és Teleszky János.

Kobek Kornél, a hadügyminisztérium volt államtitkára.
Janka műterem felvétele.

Házasság. *Keblovszky* Lajos nyugalmazott miniszterelnökségi osztálytanácsos és belyei *Rickl* Gabriella házasságot kötöttek. *Keblovszky* Lajos neve mint poétái is ismerős olvasóink előtt. Néhány kedves strófája megjelent már A Társaság-ban és meleg, közvetlen hangjával mindenütt tetszésre talált. Kedves munkatársunk hymen-hirét örömmel regisztráljuk.

*

A téli tárlat.

Öt évi számkivetés után végre a Múcsarnokban! Kép és néző szabadon lélekezik és a közönség boldogan sétál a világos, tágas termekben.

Ellenség tépi, szaggatja ezt a szegény országot. A deliriumos láz és a mindenről lemondó apathia közt vergődik, öntudatára mintha az agonia köde borulna. És mégis: ime megszólalnak a legmagasabb rendű kultúra munkásai közül a festők és szobrászok is és jelentik, hogy fönt, a szellemi élet legfelsőbb szintjén folyik az élet, folyik a munka, — a lélek mélyében égő örök lángot alig lobbantja meg a világcataklizma vihara. Látva nyugalmukat s tisztaságukat, amint elmerülnek mindig való problémáikba, ne vádolják őket érzéketlenséggel, amiért az életválságos idők nem reflektálódnak műveikben. Éppen most az az ő kötelességük, hogy lelkük tükrét megóvják az események szennyétől, épp az a feladatuk, hogy ébren tartsák bennünk egy kulturateli élet vágyát. Ezt a feladatukat művészeink ezen a tárlaton tisztességgel és sikerrel szolgálják. Egy szebb, nyugalmasabb világ emlékét és reményét élesztgetik elgyórtott lelkünkben. Fogadjuk igyekezetüket hálással.

Térszűke miatt csak rövid tájékoztatót nyújthatunk olvasóinknak a figyelemreméltóbb dolgokról.

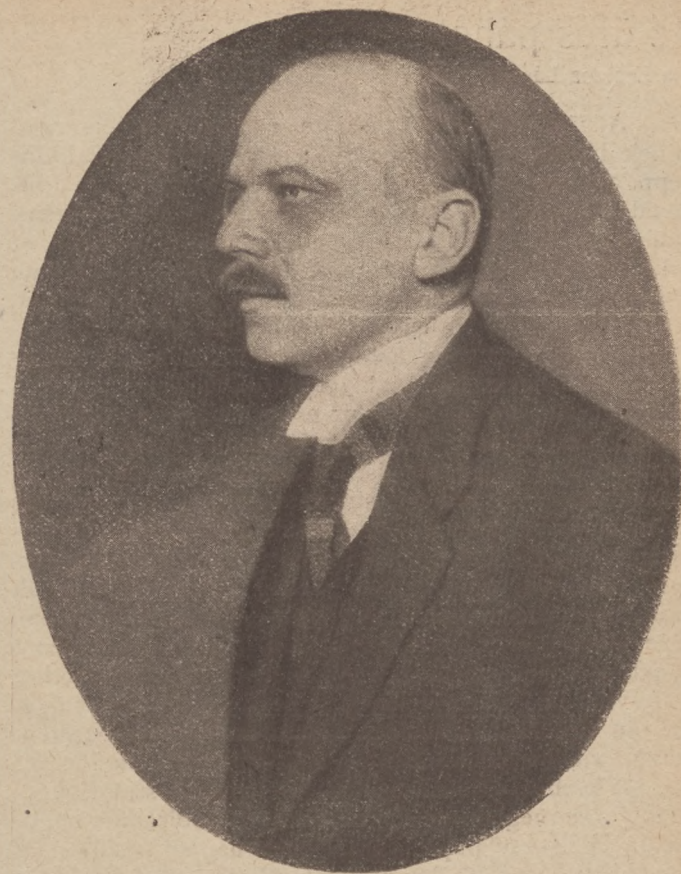
Az arckép területén a nyárspolgári tetszetősségen túl való, komoly értékeket találunk *Hatvany*, *Tatz*, *Franck* Frigyes, *Béli-Vörös*, *Csikos* Anti, *Gara* Arnold műveiben. *Franck* felfogásban tisztultabb, mint múlt évi képein s modorossága csökkent. Komolyodást látunk *Béli-Vörös*ben is eddigi produkciójával szemben; igazabb lett, kevésbé tarka és édes. *Csikos* Anti neve is eszünkben marad melegséggel s tudással festett női arcképe után. *Gara* ezüstös tónusa női portrait-ja stilizáltsága mellett is sok természetességgel s bensőséggel teljes. Az arcképek közé sorozhatjuk *Czigány* Dezső erőteljes két figuráját is (az V. teremben), mert megalkotásukhoz ihletet saját tükréből merített a művész.

Egyéb figurális művek, kompozíciók közt *Perlot-Csaba* Aratóit, *Kukán* Sztrájkját, *Kálmán* Péter részletekben s tónusban finom, bár kissé kusza előadásu festetlen figuráit és főként *Ruszt* Gyula hatalmas erejű vizióját, a »Kánai lakomát« emelhetjük ki.

A naturalista tájképet legnagyobb erővel *Börtsök* Samu képviseli. Boglyás képe nyugodt előadásával, színes erejével valóban »ablakot nyit a természetre.« Hasonló szellemű, bár nem oly befejezett tudásu tájképfestő *Horti* Ede is. Kivülük figyelmet érdemelnek *Bormay* ezüstös impressziói, *Jávor*, *Páris* Erzs, *Komáromi-Katz* kis tájképei stb. És ha még megemlíjük *Vidovszky*, *Zádor*, *Bruck* szép interieurjeit, — felsoroltuk a festők legjobbjait. Előkelő festői kulturáról tanuskodik *Kohner* Ida finom stilusu tájképe.

A szobrászok is gazdag anyaggal szerepelnek. A sok szép szobor közt is talán *Strobl* Alajos gyönyörű »Gén usza« a legszebb. Nagyon értékesek *Szentgyörgyi* és *Kisfaludi-Strobl* Zsigmond márvány arcképei, hogy csak a legeslegjobbakat említsük meg.

*

Pete Márton, a hadügyminisztérium új államiitkára.

Janka műterem felvétele.

Szilágyi Bözsike †. Akik ismerték ezt a korán letört virágot, azt mondják szeretni kellett a kedvességét, a jóságát. Mi, akik csak a tudását, az izmosodó művészetét figyeltük meg a tárlatokon, a jövőjét könyeztük meg egy ködös téli estén, amikor halála hírért hallottuk. És most, amikor a fényképe hozzánk került, látjuk csak, hogy a szépségeért a legnagyobb kár, az üde, mosolygó tavaszáért, mely tovatűnt, mint a futó felhő. Elmúlása előkelő rokonságot borított gyászba.

*

Budapesti Medico-Mechanikai ZANDER-intézet és Fizikai Gyógyintézet. IV., Semmelweis-utca 2. Kossuth Lajos-utca sarkán. Igazgató-főorvosok: *Melha* Armand dr. és felesége, *Hilf* Paula dr. Rendelés és gyógykezelés: reggel 8–1-ig, délután 1/4-től 7-ig. Telefon: József 4–12.

*

Premier az Intim Kabarében. Az új műsorról, melyet az *Intim Kabaré* hétfőn este mutatott be, csak a legnagyobb elismerés hangján szólhatunk. Pompásan megválasztott darabok és kacagató magánszámok váltakoznak. A fődarab, melynek főszerepét *Marton* Erzs játsza nagy sikerrel, a *Diplomácia*, melynek szerzője *Gosztonyi* Adám, az ifjabb írói generáció tehetséges tagja. Ugy a darab, mint *Marton* Erzs asszony és *Abonyi* Géza játéka rendkívül tetszettek a közönségnek. Fényes kis operettet is játszott a művészgárda, címe a *Nögyűlölő*, irta és komponálta *Fechner* Ágoston. *Szeless* Elza, *Virágh* Ferenc, *Cseh* Iván pompás szerepekhez jutottak benne. Különösen a bájos *Szeless* Elzának és a népszerű *Virágh* Ferencnek tapsolt sokat a zsufolt ház. Rendkívül izgalmas a *halott asszony* című drámai játék, melyet *Teleki* Ilona, *Szöke* Lajos és *Sándor* Antal vitték sikerre. Játszották még *Mihály* Istvánnak egy bohózatát, a *Pipi-t*, amelyben nagy sikerrel mutatkozott be *Cseh* Iván. A magánszámokat *Szeless* Elza, *Teleki* Ilona, *Sáray* Vali, *Virágh* Ferenc, *Cseh* Iván és *Gáspár* adták elő nagy sikerrel. A zeneszerzők között szerepel *Leopold* Ernő, ez a korán elhunyt ifju tehetség is, aki három évvel ezelőtt orosz fogóságban halt meg. A többi magánszám *Magyar* László és *Czeglédy* Gyula sikeres munkája. *Kovács* Andort a szellemes konferálásért, *Szöke* Lajost a kiváló rendezéseért illeti a dicséret.

Az üres páholy.

Irta Zsoldos László.

Annk idején még szinte elképzelhetetlen valaminek látszott, hogy Palicsy Elemér mit fog tulajdonképp csinálni az adósságaival, ha egyszer, Isten ne adja, rá találnak majd mászni a hitelezők. A mindig elegáns, nyulánk, szőke miniszteri segédfogalmazót azonban ez a kérdés nem izgatta. Ő csak szipolyozta nyugodtan tovább a maga kis uzsorásait, és ha rajta mulik, hát kétségtelen, hogy ez egyszer az áldozat szivta volna ki a vámpirok vérért, nem pedig, a mint azt már a természet rendje hozza magával, megfordítva.

Szerencsére azonban nem került kenyértörésre a dolog, mert Palicsy életének huszonnyolcadik esztendejében a nagyigényű és kishozományu zsur-lányok hasznavehetetlen tömegének háta mögül valódi deus ex machina módjára egyszer csak felbukkant a látóháttáron, vagyis inkább valamelyik kaszinó-estén Horgossy Zsuzska, egy nagyon gazdag vidéki földesurnak kicsit naiv, kicsit molett és kicsit esetlen, de alapjában véve jóképű és jólelkű leánya, aki ki nem nyomozható okokból már a második négyesnél úgy belehabarodott Palicsyba, hogy a szerencsés segédfogalmazó már ugyszólván egyenest a bálból áttáncolhatott volna a szerencsétlen vidéki hajadonnal a tulajdon lakzójukra.

A közbeeső formaságokon könnyen tulesetek. Elemér a lány után meghódította a mamát, meghódította a nagytokájú Horgossy papát és három hónappal később már hetedhétországra szóló céccóval ülték meg Cegléden Palicsy meg Zsuzska lakodalmát.

A menyasszony pirosposztag arcra nem kevésbé ragyogott a boldogságtól, mint a gavallérosan kielégített hitelezőké, sőt a milliós hozomány első mámorában maga Palicsy is határozottan boldognak érezte magát; főképpen azért, mert ipa kívánságához képest bucsút mondhatott a hivatalának, a mit, mint általában mindent, ami valamiféle munkával volt összefüggésben, lelke mélyéből utált.

Nászut után visszavonultak a birtokra, jókedvűen nézni, hogy hogy dolgozik kora reggeltől estig a hatalmas gazdaságban még most is az »öreg«. Már mint a vagyongyűjtő, fáradhatatlan Horgossy papa. A fiatalok vigan éltek, társaságuk volt mindig, és talán csakugyan boldognak is érezték volna magukat, ha hamarosan rá nem jönnek, hogy hiszen tulajdonképp ők nem is igen tudnak élni társaság nélkül. Magukban, amugy kettesben, amint azt a turbékoló szerelmeselek szokták. Az asszonyka jött rá elsőnek erre a szomorú igazságra.

— Nini, — szólalt meg egyszer délután, a mikor véletlenül éppen nem volt náluk ebéden vendég, és mind a ketten nagyon elszontyolodva keltek föl az asztaltól — nini, Elemér, nem tűnt föl neked az még, hogy mi magunkban igazság szerint nem is tudunk mit beszélni egymással? Mondd, nem furcsa ez?

Elemér, aki csöndesen ringatta magát a hintaszékben, álmosan vert a tenyerével a szájára, hogy elnyomja rajta az ásitást.

— Gondolod, Zsuzska, hogy úgy van? — kérkezte vontatott hangon, a helyett, hogy egyenest rámondta volna az »igen«-t.

Felesége lehorgasztotta a fejét.

— Látom, Elemér, nem gondolom — válaszolta tompán.

S kis szünet multán majd hogy nem félénken rebbent el ajkáról a szó:

— Mondd, Elemér, mi ennek az oka?

— Nálad, vagy nálam? — gyujtott szivarra hirtelen a férj, mert érezte, hogy itt most nem illik elbóbiskolni. Zsuzska igazságszerető lélek volt és őszintén felelte, hogy:

— Mind a kettőnkél, Elemér — és mintha vataami korai, vagy talán inkább már kései bánat csendült volna bele a hangjába.

A férj felfortyant.

— Azt akarod ezzel mondani, hogy kiábrándultál bizonyos dolgokból? — nézett rá élénken.

— Mondani éppen nem akarom, de...

Elhallgatott. Elemér kelletlenül szivta a szivarját.

— Édes fiam, — dünnyögte kisvártatva — azt hiszem, még nem érkezett el a családi jelenetek ideje, — És fölkelte a hintaszékből.

Az asszony hosszú pillantást vetett rája. Aztán keserűen mondta:

— Igaza van, Elemér. Elvégre én kötöttem magam a nyakába. Én voltam a...

— A bolond, mi? — nevetett Palicsy és már indult is kifelé. De mivel érezte, hogy a feleségének mennyire igaza van, hát most egyszerre csak hirtelenben lelkifurdalása támadt, s a helyett hogy kiment volna a teremszerű, nagy, boltíves szobából, megfordult, odalépett az asszonyhoz és fölemelvén kezével az állát, rákényszerítette, hogy belenézzon a szemébe.

— Ejh, Zsuzska, hát boldogtalanok vagyunk?

A nő nem válaszolt, csak nézett az urára szótlanul, hűségesen, várakozással teljesen.

Elemér rámosolygott. — Itt nem segít más, csak egy csók — gondolta magában meglehetősen fásultsággal. S lehajolt a feleségéhez és, Isten neki, megcsókolta az ajkán.

Egyszer azután felutaztak Budapestre kettesben. Palicsy eszméje volt, hogy csak azért is meg fogják mutatni egymásnak, hogy kettesben is jól tudják tölteni az időt. Természetesen ez is csak csalás volt, mert a fővárosban sem voltak egyedül egy percig sem. Fiakker, étterem, színház, mindenütt köröskörül csupa ember, csak éppen hogy nem cimborák és barátnök, hanem idegen arcok. Egy éjszakát töltöttek a Bristolban s másnap estefelé már kihajtottak a vasúthoz. De most meg Zsuzskának támadt valami vágya. Mintha félt volna visszamenni zajos otthonukba, mintha még várt volna valamit ettől a páros kirándulástól. Mit? Mit tudta ő azt! Valamit. Mintha az asszonyi ösztöne sugta volna neki, mikor a pályaudvar felé való utjokban egyszerre csak megérintette keztyüs kezével a fiakkeres széles hátát.

Hungária Nagyszálloda

Elsőrangú ház Budapesten. Étterme az uri világ találkozója.

— Hé! Pszt! Nem megyünk a vasúthoz.

— Hát hová akarsz? — nézett rá csodálkozva a férj a bőrülésen.

A kocsi megállt. A menyecske szerelmesen pislantott az urára.

— Ha nem haragszol, édes, — szólt olyan szelid tekintettel, mint a galamb — maradjunk még ma itten. Szeretnék elmenni a kabaréba.

A férj vállat vont.

— Hjó...

Megfogadta félnapra a fiakkert. Páholyt váltottak a kabaréba, betértek a Gerbeaudhoz, aztán visszahajtottak a Bristolba, hogy átöltözködjének. Elkéstek. A fogadóban már nem volt üres szoba.

— Ez már baj, — vakarta meg kopaszodó tarkóját a férj — mert éjjeli szállás nélkül mégsem maradhatunk Pesten.

Aztán, hopp, ötlete támadt.

— Tudod mit, Zsuzska?

— Mit?

— Megpróbáljuk a régi szobaasszonyomnál. Annak van három butorozott szobája. Hátha ideadhatja valamelyiket.

Hamar irt néhány sort a hotel halljában és elküldte egy bojjal. Negyedóra múlva meghozta a fiu a választ:

»Tisztelt doktor ur!

Az ön volt szobája történetesen éppen üres. Tessék csak nyugodtan jönni, nagyon örülök a szerencsének.»

Hát ez pompás volt. Megint beleültek a fiakkerbe s odahajtottak átöltözködni. Fölvitték a kocsiról a kézitáskát és bementek az első emeleten Palicsy régi hónapos szobájába, a melyet a derék mami nagy szolgáltat-készséggel nyitott ki a számukra.

Bent voltak. Palicsyné kíváncsi tekintettel nézett körül a tágas, elegáns butorozott szobában.

— Hm, — huzogatta le lassan a keztyűje ujjait — lám-lám, Elemér, hát idejutottunk. A maga legénylakásába...

Kedvesen forgatta ide-oda a fejét.

— Hm-hm...

— És még mindig ugyanugy van itt minden, mint amikor én laktam benne, — magyarázta a férj, mohón jártatva körül a szemét az ismerős falakon és butoron. — Ugyanazok a képek a falon... Ugyanugy volt az ágy is... még a takarója is ugyanaz... meg a sezlón...

Valami csintalan emlék juthatott az eszébe, mert elmosolyodott a nyírott bajsza alatt. Hja, a legényélet...

Az asszony már levette a kalapját s kinyitotta az utitáskát az asztal közepén. Elemér suttyomban rá-rápislogott.

— Hm, a feleségem. Nem rossz! A legénylakásomon... — fordult meg a fejében valami merőben ujszerű gondolat, vagy talán inkább már szinte szerelmes sóvárgás.

... A fiakkeres este féltizkor végre becsöngetett a szobaasszonyhoz a félnapi taksájáért, a zsufolt kabaréban pedig ezen az estén üresen maradt — a páholy.

† Szilágyi Bözsike. Bárá Bianka felvétele.

Szépségápolás.

A szépség fentartásáról.

Egészség nélkül nincs igazi szépség s a bájak gyors mulandóságának oka rendszeren abban rejlik, hogy a legtöbb nő nem ápolja, nem gondozza eléggé egészségét.

Az egészség megromlásával az arcbőr elhervad, a vonások és formák elvesztik tisztaságukat, a frissesség eltűnik, a kifejezés megváltozik, vagy elalszik, míg ellenben jó egészség mellett arc és alak megelevenednek, megszépülnek, még azoknál is, akik iránt a szépség istennője nem volt bőkezű. Ha tehát a nő szépségét és ifjúságát minél tovább kívánja fentartani, legelső és legfőbb gondja legyen egészségének ápolása, illetve helyreállítása, ha bármily csekély gyengélkedést érez. És ezt már azért se mulassza el, mert hanyagsága kimondhatatlan sajnálkozás és bánat kútforrásává válhatik. A szépség, mint a legtöbb földi adomány, legtöbbet akkor nyer és növekszik értékben, mikor veszendőben van.

Ha a nők az élet tavaszán minden tekintetben figyelemmel gondoznák azokat a kincseket, melyekkel a természet megajándékozta őket, bizton számíthatnának

DERDIEDÁS

Pudert, szappant és krémet használ középeurópa hölgyvilága. Decolletage cseppfolyós pudert, (mely egyik mosdástól a másikig tart és rögtön szépít) használ nemcsak a művészvilág, hanem minden jóízű nő!

Kuzskó Mária.

Gaiduschek Erzsi felvétele.

rá, hogy soká óvják meg bájaikat az idő támadásai ellen és sohasem sajnálkoznánk olyan nőknél, akik elhervadnak éppen abban a korban, mikor szépségük viragkorát kellene élniök.

Mértékletesség az élet minden cselekedetében, munkában épp úgy mint élvezetben, főtényező a teljes egészség fentartására. Kellő testmozgás, szabályos és elégséges álm, ártatlan szórakozás s főképp szigorú és folytonos tisztaság: nagy elősegítői.

A szépség fentartására a következő életmódot ajánlják a világ leghíresebb és legtapasztaltabb orvosai:

Éjjeli alvás, mert — mint Hippokratesz mondja — az éjjeli álm táplál és frissit, a virrasztás kiszárít.

Elégséges testmozgás szabadban és jókor reggel.

Egészséges étkezés meghatározott órákban.

Mértékletesség minden élvezetben.

Nyugodt kedély és humorra irányzott, jól egyensúlyozott lélek.

Egyszóval: a szépség, hogy tartós legyen, bizonyos jellemerőt és tisztaságot, bizonyos nemes önmegtagadást igényel és ezért mondták a régiek bölcsen, hogy tökéletesen szép test nem létezhetik épp oly szép lélek nélkül.

*

Leóna. Időnkint chamonilla-főzetben kell mosni a fejét és haját, valamint tojássárgával is. De nem túlgyakran, mert szárít. A gyakori hajporozás is óvja a haj világos színét, de ennél viszont nagy tisztaságra kell ügyelni. — *Hű előfzető.* Feloldó lábviz fagyás ellen: Tölgyfakéreg — 500 gr., vörösbort — 2 liter, víz — 8 liter. Ezt addig forraljuk, míg kétharmadára összeforrt, azután hozzáteszünk 30 gr. timsót. Két-három ilyen fürdő eloszlatja a kezdő fagyást.

Drasche-Lázár
Alfréd

Boldogság

/ Színjáték /
4 felvonásban.

Ára 3 korona
50 fillér.

Megrendelhető: A
Társaság kiadó-
hivatalánál, Buda-
pest, IV., Reáltan-
noda-utca 18. —
Postaköltségre 50
fillér küldendő

„FOTÓ”
FÉNYKÉPÉSZETI
SZAKÜZLET BUDAPEST
RÁKÓCZI-UT 80.
NAGYBAN — KICSINYBEN

TELEFON:
JÓZSEF 28-32.

CORSO MOZI
Budapest, IV.,
Váci-utca

A magyar kinemato-
gráfia mesterművei
kerülnek állandóan
bemutatásra. Minden
héten szenzációs új
műsor.

Az előadások pon-
tosan 5, 7 és 9 óra-
kor kezdődnek.

CS. ÉS KIR.UDVARI ÉS KAMARA FÉNYKÉPÉSZ
FOTOCIKKEK SZAKÜZLETE
Budapest, IV., Koronaherceg-utca 2 sz.
TELEFON: 66-12 TELEFON: 66-12
AMATEUR MUNKÁK KIDOLGOZÁSA

Silskin köpenyek
Róka garnitúrák

minden válfaja, minden kivitelben.

Specialista : Szörmekabátokban.

PISZKER EMIL

szücs- és szörmeárúk nagykereskedése
BUDAPEST, IV., KIGYÓ-TÉR 5.

Szerkesztői üzenetek.

— *Kéziratot nem ad vissza a szerkesztőség.* —

Proly. Aki virágot küld — még nem feltétlenül udvarló — de aki nem küld virágot, az alighanem nem az. Hogy sokszor néz alaposan magára? Még ez sem bizonyít. De az, hogy sokat eszik, az már valami — lássa, ebből esetleg tényleg lehet valamit következtetni, legalább is azt, hogy az illető urnak jó étvágya és jó gyomra van. Pedig ez fontos, mert a rossz gyomru ember szerelmesnek sem kellemes — hát még férjnek. — *K. M. Szeged.* 1. Molnár Ferenc. 2. Kabos Ede. 3. MórícZ Zsigmond. — *Bo-*

róka. Mit jelent, hogy a szőke kislány kihívólag oda állt a függöny alá? Maga ezt most kérde? Ha rögtön meg nem értette, akkor aligha fog magának még egyszer oda állni. Helyes-e ezt ilyenkor előbb megkérdezni? felesleges; erre még soha azt nem mondták, hogy igen és ritkán érezték, hogy nem. — *Gyerekek.*

A Jó Pajtást a legjobb írók és rajzolóknak csinálják. Melegen ajánljuk.

— *Muskátili.* Ez bizony nehéz ügy. Kít szeressen? A leveléből azt látjuk, hogy ezt nem tőlünk, hanem a teledkönyvtől kellett volna megkérdeznie. Szerelemben nem adunk tanácsot, de érdekházasságközvetítésre sem vállalkozunk. — *L. B. Tápiószentmárton.* A kérdéseknek előbb utána kell néznünk és majd felelünk, de egy kis türelmet kérünk. — *B. S.*

A kép sajnos nem alkalmas a sokszorosításra. — *Eva grófnő.*

Régen kaptunk magától életjelt, pedig kedves kérdéseire talán a legszívesebben válaszolunk mindenkor. Ma, amikor Temesvárott a szerbek, Eperjesen a csehek, Fiumében az olaszok, Kolozsvárott a románok ütöttek tanyát s a Rákóczi-uton francia tisztetek csinálnak fensterpromenádet, a maga pajkos huncutságára kétszeres szükség van. Avagy talán másfelé van elfoglalva...? Talán a háborus tömeghymen hír hallatára a maga kis szivecskéjébe is belopódzott már egy — Ádám gróf? — *Pia fraus.* Nem, nem, botránykrónikával nem foglalkozunk. Ha mi mindazt kiadnók, amit a *leghitelesebb barátnői források* nekünk megírnak, megtelefonálnak, bizalmasan megsugnak, bátran kiadhatnánk egy „Pletykafészek“ című új lapot. Micsoda keletje volna ennek az édes, kis újságnak! De hát inkább nem. — *Férfidivat.* Kötelességünk, — szívesen felelünk minden elfogadható kérdésre. Tehát:

1. A cylinder teljesen kifelé megy a divatból. 2. Fiatal embernek a frakkhoz fehér mellényt illik viselni. 3. Zsaketthez gombos cipő.

Nyáron esetleg fűzős félcipő — mindig fekete. 4. Smokinghoz fekete kemény, — esetleg puha fekete kalap. 5. Házaspárnak két névjegyet kell dobni. 6. A megszólítás csak *grófné*. A kegyelmes grófné cím már túlalázatos volna. Miután minden kérdésére válaszoltunk, engedje, hogy egyet mi is kérdezzünk: miért kérdezi ezeket éppen most? Istenem! Mikor lesz minderre szükség?! — *Néma költő.* Hiszen ha néma volna! — *Kacagjak-sirjak?* Mi sirtunk? Sőt, zokogtunk. — *K. J. M.* Névtelen levelekre nem válaszolunk. — *Biedermeier.* Önnek van igaza. A jó izlés nevében ne engedje meg. — *P. I. Vértes.* A téma öreg, a kidolgozás fiatal. Nem közölhető. A kéziratot kivételesen visszaküldtük. — *S. E. Kámon.* Fordításokkal bőven el vagyunk látva. — *Bús.*

Veszprém. Bizony, ezek között egy sem akadt közlésre való. A technikával gyöngye lábón áll. — *Renaissance.* Egy kicsit mesterkélte és egy kicsit limonádézű. Kapunk öntől jobbat is.

— *Lyra.* Zavaros hangok igaz költészet híján. — *M. E. Naplótöredék.*

Nem közölhető. — *T. L. Somogyi Sándor.* És ön ezt egész komolyan szépirodalmi írásműnek hiszi?

— *Harctér.* Menyasszony volt, két ízben is. Mindkét véglegénye meghalt. — *Kis ravasz.* Legyen nyugodt, idővel annyi rutinra teszünk szert, hogy a naponta százával érkező levél között is észrevesszük, kinek a kérdése komoly, kié tréfás, léha, kié meg ugrató — szeretne lenni. Öreg fiuk vagyunk mi. No de se baj, megértjük mi a tréfát is, főleg, ha elég szellemes. — *Házasulandó.* De kérem, hová gondol? A társaság nem házasságközvetítő iroda. Levelén azonban jól neveltünk, különösen a végén: „egymillió koronán alul nem nőszülök, hiszen a mai rossz valuta-viszonyok mellett ugyanis legfeljebb csak háromszázezret jelent ez a millió“.

— *Ritkán pengelem lantomat.* Jól teszi. — *Tájékozatlan.* Semmiesetre sem fogadják, ha előbb nem mutatta be maguknak valamely jó ismerősük. Az, hogy valaki kapitány, még nem elég jogcím, hogy ismeretlenül látogatást tessen önkönnél. — *Ábránd.* Ön beküldi a versét, bár tudja, hogy nem jó és mi nem közöljük, mert tudjuk, hogy rossz. Irjon-e továbbra is? A viláért sem. — *K. E. Debrecen.* Ez nem felel meg. Franciából vagy angolból fordított kisebb elbeszéléseket — ha a fordítás jó — szívesen közlünk. Csak a papír egyik oldalára irjon.

Felelős szerkesztő: dr. ENDRŐDI BÉLA.

Laptulajdonos: dr. DOBAY ISTVÁN.

Nyomatott Pápai Ernő műintézetében Budapest. — Telefon 127—05

Wellman Oszkárné.

Janka műterem felvételle.

SALON-„Etofón” A VILÁG LEGTÖKÉLEBBI STERNBERG
TESEBB BESZÉLŐGÉPE! HANGSZER-GYÁR

Rákóczi-ut 60. szám, saját palotájában.

Nem!

Nem!

Soha!